

Stille schreeuw

Angela Marsons

Stille schreeuw

Zelfs de duisterste geheimen
blijven niet eeuwig verborgen

Deel 1 van de *Kim Stone*-serie

Eerste druk 2019

Derde druk 2022

ISBN 978-90-225-9765-1

ISBN 978-94-023-1319-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6194-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Silent Scream*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: Henry Steadman

Zetwerk: Textcase

© 2015 Angela Marsons

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Rowley Regis, Black Country

2004

Vijf gestalten vormden een vijfhoek rondom de heuvel vers uitgegraven grond. Alleen zij wisten dat dit een graf was.

Het spitten in bevroren grond onder de laag ijs en sneeuw leek op hakken in steen, maar ze wisselden elkaar af. Allemaal.

Een gat ter grootte van een volwassene zou langer hebben geduurd.

De schop was alle handen langsgegaan. Sommige waren aarzelend, andere zekerder van hun zaak. Niemand bood weerstand en niemand zei een woord.

De onschuld van het leven dat was beëindigd was hun allemaal bekend, maar het verbond was reeds gesloten. Hun geheimen werden begraven.

Vijf hoofden bogen zich over de aarde, terwijl ze zich het lichaam voor de geest haalden dat onder de grond lag, die al glinsterde onder een vers laagje ijs.

Een huivering ging door de groep toen de eerste sneeuwvlokken het graf langzaam begonnen af te dekken.

De vijf gedaanten verspreidden zich, terwijl hun voetafdrukken een stervormig spoor achterlieten in de knisperende sneeuw.

Het zat erop.

Black Country

Heden

Teresa Wyatt had het onverklaarbare gevoel dat dit haar laatste nacht zou zijn.

Ze zette de televisie uit en het werd stil in huis. Het was niet de normale stilte die elke avond neerdaalde, zodra zij en alles om haar heen zich langzaam klaarmaakten voor bedtijd.

Ze wist niet wat ze had verwacht van het late avondnieuws. De aankondiging was al gegeven op het lokale nieuws. Misschien hoopte ze op een wonder. Een last-minute-uitstel.

Sinds het eerste verzoekschrift, twee jaar geleden, voelde ze zich als een gevangene, klaar voor de dodencel. Van tijd tot tijd kwamen de bewakers, namen haar mee naar de stoel, waar vervolgens het lot haar terug liet keren naar haar cel. Maar deze keer voelde echt als de laatste keer. Teresa wist maar al te goed dat er geen verder uitstel was, geen vertragingen meer.

Ze vroeg zich af of de anderen het nieuws hadden gezien. Voelden zij zich net als zij? Zouden ze erkennen dat hun voornaamste gevoelens geen zelfmedelijden waren, maar eigenbelang?

Als ze een ander, aardiger persoon was geweest, had haar geweten wellicht opgespeeld. Dat was echter niet het geval.

Als ze niet had meegewerkt aan het plan, zou ze kapotgemaakt zijn, zei ze tegen zichzelf. De naam Teresa Wyatt zou een vieze nasmaak hebben achtergelaten, in plaats van het aanzien dat ze nu genoot.

Teresa was er zeker van dat de aanklacht serieus zou worden opgepakt.

De bron was sluw, maar geloofwaardig geweest. Maar die was voor eeuwig tot zwijgen gebracht – en dat zou haar nooit spijten.

In de jaren na Crestwood draaide haar maag zich echter om zodra ze een glimp opving van een zelfde loopje, haarkleur of kanteling van het hoofd.

Teresa probeerde de zwaarmoedigheid van zich af te schudden, slofte naar de keuken en zette het enkele bord en wijnglas in de vaatwasser.

Er was geen hond om uit te laten, geen kat om binnen te laten, slechts een laatste check van de sloten.

Opnieuw werd ze opgeschrikt door een gevoel dat deze controle zinloos was; niets kon het verleden tegenhouden. Ze duwde die gedachte weg. Er was niets om ongerust over te zijn. Ze hadden met z'n allen een overeenkomst gesloten en die was al ruim tien jaar niet geschonden. Alleen zij, met z'n vijven, kenden de waarheid.

Ze wist dat ze te gespannen was om direct in slaap te kunnen vallen, maar ze had morgenochtend om zeven uur een stafvergadering, en ze mocht niet te laat komen.

In de badkamer liet ze het water met een ruime scheut naar lavendel geurend badschuim het bad vullen. De geur drong direct door tot in alle hoeken van de ruimte. De combinatie van de warme gloed van het bad en het glas wijn eerder op de avond zou haar slaap moeten opwekken.

De badjas en satijnen pyjama lagen netjes opgevouwen boven op de wasmand, toen ze in bad stapte. Ze deed haar ogen dicht en gaf zich over aan het water. De angst verdween en maakte plaats voor een glimlach. Ze was gewoon overgevoelig.

Teresa had het gevoel dat haar leven in tweeën was gedeeld. Er was de zevenendertig jaar v. C., zoals ze haar leven voor Crestwood noemde. Het waren aangename jaren. Ze was alleenstaand en ambitieus, kon

alle beslissingen zelf nemen. Ze hoefde aan niemand verantwoording af te leggen.

Maar de jaren daarna waren anders. Een schaduw van angst volgde al haar bewegingen; dicteerde haar gedrag, beïnvloedde haar beslissingen.

Ze had ooit ergens gelezen dat het bewustzijn niets meer was dan de angst om betrap te worden. Teresa gaf eerlijk toe dat dat volgens haar klopte.

Maar hun geheim was veilig. Dat moest wel.

Plotseling klonk het geluid van versplinterend glas. Maar het kwam niet van ver, het klonk als haar keukendeur.

Teresa lag muisstil, haar oren gespitst op meer geluid. Niemand anders zou het lawaai hebben opgemerkt. Het eerstvolgende vrijstaande huis stond zo'n zestig meter verderop, aan de andere kant van een acht meter hoge coniferen haag.

De stilte van haar huis nam toe, werd dreigend.

Het was misschien gewoon een daad van vandalisme. Mogelijk was een aantal studenten van Saint Joseph's achter haar adres gekomen. *In godsnaam, laat dat het geval zijn.*

Haar bloed kolkte in haar aderen, klopte achter haar slapen. Door te slikken probeerde ze de druk in haar oren te verminderen.

Ze voelde dat ze niet langer alleen was. Ze schoot overeind. Het water klotste luid tegen de badrand door haar beweging. Haar hand gleed weg op het porselein en ze viel zijdelings terug in het water.

Dat het toch geen gedachteloze daad van vandalisme was, werd bevestigd door een geluid onder aan de trap.

Teresa wist dat ze geen tijd meer had. In een ander universum zouden haar spieren in haar lichaam hebben gereageerd op de naderende dreiging, maar in deze wereld was zowel haar lichaam als haar geest verlamd door het onvermijdelijke. Ze wist dat ze zich nergens meer kon verschuilen.

Toen ze het gekraak van de trap hoorde, sloot ze haar ogen en probeerde ze haar lichaam tot kalmte te manen. Heel even was daar het gevoel van vrijheid toen ze eindelijk werd geconfronteerd met de angstgevoelens die haar hadden achtervolgd.

Toen een koele luchtstroom vanuit de gang de ruimte binnenkwam, opende ze haar ogen.

De gestalte die verscheen was net zo zwart en vormloos als een schaduw. Een werkbreek met daarboven een dikke, zwarte fleecetrui met een lange jas erover. Het gezicht ging schuil achter een wollen bivakmuts. *Maar waarom ik?* Teresa's gedachten sloegen op hol. Zij was niet de zwakste schakel.

Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb niets gezegd,' zei ze. Haar woorden waren amper hoorbaar. Al haar zintuigen hielden er een voor een mee op, terwijl haar lichaam zich voorbereidde op de dood.

De zwarte gestalte zette twee stappen in haar richting. Teresa zocht naar een verklaring, maar kon niets bedenken. Het moest wel een van de vier zijn.

Teresa voelde hoe haar lichaam haar in de steek liet toen tussen haar benen urine het geurende water in stroomde.

'Ik zweer... Ik heb niets...'

Teresa's woorden stierven weg, terwijl ze zich omhoogtrok in een zittende positie. Het badschuim had het bad glibberig gemaakt.

Haar adem gierde raspand door haar keel terwijl ze wanhopig probeerde te bedenken hoe ze het best om haar leven kon smeken. Ze wilde nog niet dood. Het was nog niet haar tijd. Ze was er nog niet klaar voor. Ze wilde nog zoveel doen.

Plotseling zag ze voor zich hoe het water in haar longen zou stromen; die zou doen uitzetten als ballonnen.

Toen ze eindelijk haar stem weer terug had, strekte ze haar hand smekend voor zich uit: 'Alsjeblieft...alsjeblieft...nee...Ik wil niet dood...'

De figuur leunde over het bad en legde zijn gehandschoende handen op haar borsten. Teresa voelde de druk van de handen die haar onder water probeerden te duwen en had moeite om rechtop te blijven zitten. Ze moest een poging doen om het uit te leggen, maar de druk van de handen nam toe. Opnieuw probeerde ze omhoog te komen, maar ze was kansloos. Door de zwaartekracht en de brute spierkracht werd het haar onmogelijk gemaakt om weerstand te bieden.

Het water omlijstte haar gezicht en Teresa opende haar mond. Een korte snik ontsnapte uit haar mond toen ze het voor de laatste keer probeerde. 'Ik zweer...'

Haar woorden werden afgekapt en Teresa zag hoe luchtbellens uit haar neus ontsnapten en het oppervlak bereikten. Haar haren golfdens om haar gezicht.

Ze zag een glimp van de gestalte aan de andere kant van het water.

Teresa's lichaam reageerde inmiddels op het zuurstoftekort. Ze probeerde de toenemende paniek te onderdrukken. Haar armen zwaaidens in het rond. De gehandschoende hand liet haar borst even los. Het lukte haar om haar hoofd boven water te krijgen en op dat moment kon ze dieper in de koude, priemende ogen kijken. Herkenning benam haar de laatste adem.

Dit kortstondige moment van verwarring was genoeg voor haar aanvaller om zijn daad te hervatten. Teresa's lichaam werd met twee handen onder water gedrukt en daar gehouden.

Ze kon het niet geloven, zelfs niet toen ze haar bewustzijn langzaam verloor.

Teresa realiseerde zich dat de anderen in het complot er geen idee van hadden wie ze in werkelijkheid moesten vrezen.

Kim Stone liep om de Kawasaki Ninja heen om het volume van haar iPod aan te passen. De speakers dansten op de tonen van de Zomer uit de Vier Jaargetijden van Vivaldi, toen haar favoriete deel, de finale getiteld 'de Storm', begon.

Ze legde de dopsleutel op de werkbank en veegde haar handen af aan een oude vaatdoek. Ze staaarde naar de Triumph Thunderbird waar ze de afgelopen zeven maanden aan had gesleuteld en vroeg zich af waarom het werken eraan haar vanavond niet wist te boeien.

Ze wierp een blik op haar horloge. Bijna elf uur. De rest van haar team zou op dit moment slingerend The Dog uitlopen. Hoewel ze geen druppel alcohol dronk, sloot ze zich graag aan bij haar team als ze het gevoel had dat ze het had verdiend.

Ze pakte opnieuw de dopsleutel en hurkte naast de Triumph.

Voor haar viel er niets te vieren.

Het doodsbange gezicht van Laura Yates schoot haar voor de ogen, terwijl ze via het binnenste van de motorfiets naar het achtereind van de krukas reikte. Ze legde de dop op de moer en draaide de sleutel heen en weer.

Drie beschuldigingen van verkrachting zouden ervoor zorgen dat Terence Hunt voor lange tijd werd opgesloten.

'Maar niet lang genoeg,' zei Kim tegen zichzelf.

Er was namelijk een vierde slachtoffer.

Ze draaide nogmaals met de sleutel, maar de moer weigerde strakker

aangedraaid te worden. Ze had het asblok, het tandwiel, de klemring en de rotor al gemonteerd. De moer was het laatste puzzelstukje, maar het stomme ding weigerde om strakker tegen de klemring te gaan zitten.

Kim staarde naar de moer en wenste stilzwijgend dat hij zou bewegen, voor zijn eigen bestwil. Er gebeurde niets. Ze richtte al haar woede op de dopsleutel en gaf die nog één harde duw. De kop van de sleutel brak en de moer draaide de verkeerde kant op.

‘Verdomme,’ riep ze uit, terwijl ze de sleutel door de garage slingerde.

Laura Yates had trillend in de getuigenbank gezeten, terwijl ze vertelde hoe ze naar een plek achter een kerk werd gesleurd en keer op keer, gedurende tweeënhalve uur genadeloos werd verkracht. Iedereen kon met eigen ogen zien hoe moeilijk het voor haar was om zelfs maar te zitten. Drie maanden na de aanval.

Het negentienjarige meisje zat op de gang toen alle schuldigverklaringen werden voorgelezen. Toen haar zaak onder handen kwam, werd haar leven voor altijd op z'n kop gezet door slechts twee woorden.

Niet schuldig.

En waarom niet? Omdat het meisje een paar drankjes had genuttigd. De elf hechtingen die zich van voren naar achteren uitstrekten, de gebroken rib en het blauwe oog deden er niet toe. Ze had er zelf om gevraagd; alleen maar omdat ze die verdomde drankjes had gedronken.

Haar team vond drie van de vier geen slecht resultaat. En dat klopte, maar het was niet goed genoeg. Niet voor Kim.

Ze leunde voorover om de schade aan de motorfiets te inspecteren. Het had bijna zes weken gekost om die vervloekte schroeven te vinden.

Ze legde de dop terug in positie en draaide de sleutel tussen haar duim en wijsvinger toen haar mobiel ging.

Ze liet de moer vallen en stond snel op. Een belletje rond dit tijdstip betekende vaak slecht nieuws.

‘Rechercheur Stone.’

‘Er is een lijk gevonden, mevrouw.’

Natuurlijk. Waarom zou hij anders bellen?

‘Waar?’

‘Hagley Road, Stourbridge.’

Kim kende het gebied. Het lag net op de grens met hun burens van West Mercia.

‘Zullen we rechercheur Bryant op de hoogte brengen, mevrouw?’

Kim kromp ineens. Ze had er een hekel aan om ‘mevrouw’ genoemd te worden. Ze was er met haar vierdendertig jaar nog helemaal niet aan toe om met ‘mevrouw’ aangesproken te worden.

Het beeld van haar collega die bij The Dog strompelend een taxi in stapte, schoot voor haar ogen.

‘Nee, ik handel dit in mijn eentje af,’ zei ze en ze hing op.

Kim zette haar iPod uit en bleef een paar seconden bewegingloos staan. Ze moest de beschuldigende blik van Laura Yates loslaten; of die nu echt was geweest of niet, ze had hem gezien. En ze kreeg dat beeld niet meer uit haar hoofd.

Kim wist dat de gerechtigheid waarin zij geloofde iemand in de steek had gelaten die er juist door beschermd had moeten worden. Ze had er bij Laura Yates nota bene op aangedrongen om zowel op haar als op het rechtsstelsel te vertrouwen. Nu kon Kim de gedachte niet van zich afzetten dat Laura verraden was. Door allebei.

Vier minuten later reed Kim de oprit af in haar tien jaar oude Golf GTI. Ze gebruikte die alleen als het glad was op de weg of als de vuurspuwende Ninja een te afschrikwekkend middel zou zijn.

Haar gescheurde, met olie-, vet- en stofvlekken besmeurde spijkerbroek had ze verwisseld voor een zwarte werkbreek en een effen wit T-shirt. Ze droeg zwart gelakte schoenen met een kleine hak. Aan haar korte zwarte haar hoefde ze weinig tijd te besteden. Even met haar vingers erdoor en ze was klaar om te gaan.

Haar klant zou zich geen zorgen hoeven maken.

Ze reed naar het eind van de straat. Het voelde vreemd om de auto te besturen. Hoewel hij klein was, moest Kim zich concentreren op de ruimte tussen haar en de geparkeerde auto's waar ze langskwam. Zoveel metaal om haar heen voelde hinderlijk.

Op ongeveer anderhalve kilometer afstand van de bestemming drong een brandgeur de auto binnen via de ventilatieopeningen. De geur werd sterker terwijl ze verder reed. Een kilometer verder zag ze een grote rookpluim tot boven de heuvels van Clent reiken. Nog een halve kilometer en ze besepte dat ze er regelrecht naartoe ging.

Enkel door de Londense politie in grootte overtroffen, bewaakte de politie van de West Midlands een gebied van bijna 2,6 miljoen inwoners.

Black Country lag ten noorden en westen van Birmingham en was sinds de negentiende eeuw een van de meest geïndustrialiseerde regio's

van het land geworden. De naam was te danken aan de steenkool die naar boven was gehaald en grote stukken grond zwart had gemaakt. De bijna tien meter dikke laag erts en steenkool was de dikste van heel Groot-Brittannië.

Het aantal werklozen in dit gebied was nu het op twee na hoogste van het land. Kleine criminaliteit en asociaal gedrag maakten een opmars.

De plaats delict lag net naast de hoofdweg die Stourbridge met Hagley verbond, een gebied waar normaal gesproken niet zoveel misdrijven werden gepleegd. De huizen die het dichtst bij de weg lagen, waren nieuwe klassieke villa's met glinsterende Romeinse zuilen en zwarte loodlijsten. Verderop lagen de huizen wat verder verspreid van elkaar en waren aanzienlijk ouder.

Kim parkeerde haar auto naast de afzetting, tussen twee brandweertwagens. Zonder iets te zeggen, zwaaide ze met haar identiteitskaart naar de agent die het afzetlint bewaakte. Hij knikte en tilde het lint op zodat ze eronderdoor kon duiken.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze aan de eerste brandweerman die ze tegenkwam.

Hij wees naar de overblijfselen van de eerste conifeer aan de rand van het terrein. ‘De brand is daar begonnen en heeft zich, voordat wij hier aankwamen, verspreid over de meeste andere bomen.’

Kim zag dat van de dertien bomen die een grens rond het terrein vormden, alleen de twee bomen die het dichtst bij het huis stonden, onbeschadigd waren.

‘Heb jij het lichaam ontdekt?’

Hij wees naar een brandweerman die op de grond zat en praatte met een agent. ‘Zo'n beetje iedereen stond buiten naar alle commotie te kijken, maar in dit huis bleef het donker. Buren bevestigden dat de zwarte Range Rover van haar was en dat ze alleen woonde.’

Kim knikte en liep naar de brandweerman op de grond. Hij zag er

bleek uit en ze bespeurde een lichte trilling in zijn rechterhand.

Een lijk ontdekken was nooit aangenaam, ongeacht de training die je had gehad.

‘Heb je iets aangeraakt?’ vroeg ze.

Hij dacht even na en schudde vervolgens zijn hoofd. ‘De badkamerdeur stond open, maar ik ben niet naar binnen gegaan.’

Kim bleef even stilstaan bij de voordeur, reikte in de kartonnen doos die links van haar stond en pakte er blauwe plastic overschoenen uit.

Ze liep met twee treden tegelijk de trap op en ging de badkamer binnen. Ze zag onmiddellijk de patholoog Keats. Hij was een petieterig figuur met een volledig kale kop, die gesierd werd door een snor en een baard die eindigden in een punt onder zijn kin. Hij had de eer gehad om haar acht jaar geleden door haar eerste autopsie te loodsden.

‘Hé rechercheur,’ zei hij terwijl hij om zich heen keek. ‘Waar is Bryant?’
‘Jezus, we zitten niet aan elkaar vast, hoor.’

‘Klopt, maar jullie zijn net een Chinees gerecht. Varkensvlees met zoetzure saus... maar zonder Bryant ben je enkel zuur...’

‘Keats, hoe goedgehumeurd denk je dat ik ben op dit tijdstip?’

‘Om eerlijk te zijn is jouw gevoel voor humor altijd ver te zoeken.’

O, wat wilde ze graag iets onaardigs terugzeggen. Als ze wilde, kon ze iets zeggen over het feit dat de vouwen in zijn zwarte broek niet helemaal recht waren. Of ze kon hem erop wijzen dat de kraag van zijn hemd enigszins gerafeld was. Ze zou zelfs de kleine bloedvlek op de achterkant van zijn jas kunnen noemen.

Maar op dit moment lag er een naakt lichaam tussen hen in, dat haar volledige aandacht eiste.

Kim liep langzaam dichterbij het bad, terwijl ze probeerde om niet uit te glijden over het water dat door twee mannen in witte pakken op de grond was geknoeid.

Het vrouwenlichaam lag deels onder water. Haar ogen waren open

en haar blondgeverfde haren waaierden uit in het water en omlijstten haar gezicht.

Haar lichaam dreef, waardoor het bovenste deel van haar borsten boven water uitstaken.

Kim schatte de vrouw halverwege de veertig tot eind veertig, maar ze zag er goed uit voor haar leeftijd. Haar bovenarmen leken gespierd, maar hingen slap in het water. Haar teennagels waren zachtroze gelakt en op haar benen was geen stoppel te zien.

De hoeveelheid water op de vloer duidde erop dat er een worsteling was geweest en dat de vrouw had gevochten voor haar leven.

Kim hoorde dreunende voetstappen op de trap.

‘Rechercheur Stone, wat een aangename verrassing.’

Kim kreunde. Ze herkende die stem, evenals het sarcasme dat van de woorden afdroop.

‘Rechercheur Wharton, het genoeg is geheel mijnerzijds.’

De twee hadden een paar keer samengewerkt en ze had haar minachting voor hem nooit onder stoelen of banken gestoken. Hij was een streber, die zo snel mogelijk hogerop wilde komen. Hij had geen enkele interesse in het oplossen van zaken, alleen maar in het verhogen van zijn score.

Zijn laatste vernedering was toen zij eerder dan hij rechercheur was geworden. Na haar vroege promotie had hij besloten om te verhuizen en een overstap te maken naar West Mercia: een kleinere afdeling met minder onderlinge competitie.

‘Wat doe jij hier? Je weet maar al te goed dat dit een zaak is voor West Mercia.’

‘En jij weet donders goed dat dit precies op de grens ligt en ik hier als eerste was.’

Instinctief ging ze voor het bad staan. Het slachtoffer kon wel zonder een extra paar nieuwsgierige ogen dat haar van top tot teen inspecteerde.

‘Het is mijn zaak, Stone.’

Kim schudde haar hoofd en sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik ga geen kant op, Tom.’ Ze kantelde haar hoofd. ‘We zouden er eventueel een gezamenlijk onderzoek van kunnen maken. Maar ik was hier als eerste, dus heb ik de leiding.’

Zijn smalle, verachtelijke gezicht werd rood. Hij zou nog liever zijn eigen ogen uitsteken met een roestige lepel dan dat hij aan haar verantwoording zou afleggen.

Ze bekeek hem van top tot teen. ‘En mijn eerste opdracht zou zijn om de plaats delict met de juiste beschermkleding te betreden.’ Hij keek omlaag naar haar voeten en toen naar zijn eigen, onbeschermden schoenen. *Haastige spoed is zelden goed*, dacht ze bij zichzelf.

Met zachte stem zei ze: ‘Dit is geen wedstrijdje verplassen, Tom.’

Hij gaf haar een minachtende blik voordat hij zich omdraaide en de badkamer uit stormde.

Kim richtte haar aandacht weer op het lichaam.

‘Je zou hebben gewonnen,’ zei Keats kalm.

‘Huh?’

Zijn ogen glinsterden van plezier. ‘Die verplawedstrijd.’

Kim knikte. Ze wist het.

‘Kunnen we haar hier al weghalen?’

‘Nog een paar close-ups van haar borstbeen.’

Met die woorden richtte een van de forensisch onderzoekers zijn camera met een lens die even lang was als een uitlaatpijp op de borsten van de vrouw.

Kim leunde dichterbij en merkte twee plekje boven elke borst op.

‘Onder water geduwd?’

‘Ik denk het wel. Voorlopig onderzoek brengt geen andere verwondingen aan het licht. Ik kan je vast meer vertellen na de autopsie.’

‘Enig idee hoe lang ze hier al ligt?’

Kim zag geen sporen van een leversonde, dus vermoedde ze dat hij de rectale thermometer had gebruikt voordat zij hier was.

Ze wist dat de lichaamstemperatuur in het eerste uur zo'n 1,5 graad Celcius zakte. In de uren die volgden, was dat tussen de 1,5 en 1,0 graad. Ze wist ook dat de daling beïnvloed werd door een hoop andere factoren, niet in het minst door het feit dat het slachtoffer naakt was en ondergedompeld in afgekoeld water lag.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik laat hier later meer berekeningen op los, maar ik schat niet langer dan twee uur.'

'Wanneer kan je...'

'Ik heb een zesennegentigjarige dame die tijdens een dutje in haar leunstoel is overleden en een zesentwintigjarige man die nog steeds een naald in zijn arm heeft zitten.'

'Niets dringends dus?'

Hij wierp een blik op zijn horloge. 'In de middag?'

'Acht uur 's ochtends,' reageerde ze.

'Tien uur en niet eerder' gromde hij. 'Ik ben een mens en heb zo nu en dan rust nodig.'

'Perfect,' zei ze. Dat was precies de tijd die ze in gedachten had. Het gaf haar de mogelijkheid om haar team in te lichten en iemand opdracht te geven om mee te werken aan deze zaak.

Kim hoorde opnieuw voetstappen op de trap. Het geluid van een moeizame ademhaling kwam steeds dichterbij.

'Brigadier Travis,' zei ze, zonder zich om te draaien. 'Wat is er?'

'Agenten doorzoeken het gebied. De eerste agent ter plaatse heeft de burens ondervraagd, maar het eerste wat zij zagen was de komst van de brandweer. Het alarmnummer werd gebeld door een voorbijganger op een motor.'

Kim draaide zich om en knikte. De eerste agent ter plaatse had goed werk verricht door de plaats delict veilig te stellen voor het forensisch

team en mogelijke getuigen te verzamelen, maar de huizen lagen een eind van de weg en waren van elkaar gescheiden door een kwart hectare. Niet echt een walhalla voor de nieuwsgierige buur.

‘Ga verder,’ zei ze.

‘Toegangspunt was een ingeslagen glasplaat in de achterdeur en de brandweerofficier heeft vastgesteld dat de voordeur niet op slot zat.’

‘Hmmm... interessant.’

Ze knikte dankbaar en liep de trap af.

Eén technicus inspecteerde de gang en een andere bepoederde de achterdeur, op zoek naar vingerafdrukken. Op de ontbijtbar stond een designerhandtas. Kim had geen flauw idee waar de gouden monogram op de sluiting voor stond. Ze gebruikte nooit een handtas, maar hij zag er duur uit.

Een derde technicus kwam binnen vanuit de naastgelegen eetkamer. Hij knikte naar de tas. ‘Niets meegenomen. Creditcards en contant geld zijn niet aangeraakt.’

Kim knikte en liep het huis uit. Bij de voordeur deed ze haar wegwerperschoenen uit en legde ze in een tweede kartonnen doos. Alle beschermende kleding van de plaats delict zou worden meegenomen en later op sporen worden onderzocht.

Ze dook onder het afzetlint door. Eén brandweerwagen bleef paraat staan tot de brand volledig was geblust. Vuur was vlug: slechts één onopgemerkt vonkje kon deze plek binnen enkele minuten in vuur en vlam zetten.

Ze leunde tegen de auto en probeerde het grotere plaatje te overzien.

Teresa Wyatt woonde alleen. Het leek erop dat er niets was meegenomen, of zelfs maar was verplaatst.

De moordenaar had ongestoord kunnen vertrekken in de wetenschap dat het lichaam op z'n vroegst de volgende morgen pas zou

worden ontdekt en toch was de boel in brand gestoken om de aandacht van de politie te trekken.

Nu moest Kim alleen nog uitvinden waarom.

Om halfacht 's morgens parkeerde Kim de Ninja op het politiebureau van Halesowen, vlak bij de ringweg die rond een stadje met een klein winkelcentrum en een universiteit liep. Het bureau bevond zich op geringe afstand van het kantongerecht; handig, maar vreselijk voor het declareren van onkosten.

Het gebouw bestond uit drie verdiepingen en was net zo saai en ongestructureerd als elk ander overheidsgebouw dat van belastinggeld was gebouwd.

Ze baande zich een weg naar het onderzoekskantoor zonder iemand goedemorgen te wensen en niemand deed dat bij haar. Kim was zich bewust van haar reputatie als kille, sociaal onhandige en emotionele vrouw. Dit beeld weerhield collega's ervan alledaagse onzingsprekjes te voeren en dat wilde ze graag zo houden.

Zoals gewoonlijk kwam zij 's ochtends als eerste aan op kantoor en zette zij dus het koffiezetapparaat aan. De ruimte bevatte vier bureaus die in twee aan twee tegenover elkaar stonden. De bureaus waren een kopie van elkaar, met elk een computerscherm en niet bij elkaar passende brievenbakjes.

Drie bureaus werden altijd door dezelfde mensen bezet, maar het vierde was onbemand sinds een paar maanden geleden het team was ingekrompen. Die plek nam zij tegenwoordig meestal in beslag, in plaats van dat ze in haar eigen kantoor ging zitten.

De werkplek met Kims naam erop werd meestal De Kom genoemd.

Het was niets meer dan een gedeelte in de verre rechterhoek dat met gipsplaat en glas was afgescheiden van de rest van het vertrek.

Het was een ruimte die ze af en toe gebruikte voor haar ‘individuele prestatierichtlijn’, beter bekend als ‘zeikuurtje’.

‘Morgen, baas,’ zei rechercheur Wood terwijl ze in haar stoel gleed. Hoewel haar familie half Engels, half Nigeriaans was, had Stacey nog nooit een voet buiten het Verenigd Koninkrijk gezet. Haar stugge zwarte haar was kortgeknipt nadat haar laatste hairextensions waren verwijderd. Het kapsel paste goed bij haar gladde karamelkleurige huid.

Staceys werkruimte was overzichtelijk en leeg. Alles wat niet in de geëtiketteerde brievenbakjes hoorde, lag in nette stapels aan de bovenrand van haar bureau.

Even later kwam rechercheur Bryant binnen en mompelde ‘Morgen, baas,’ terwijl hij een snelle blik in De Kom wierp. Zijn 1 meter 82 lange verschijning was keurig, alsof zijn moeder hem had aangekleed voor zondagsschool.

Zijn colbert belandde meteen op de leuning van zijn stoel. Tegen het einde van de dag zou zijn stropdas niet meer zo strak om zijn nek zitten, zou het bovenste knoopje van zijn overhemd zijn losgemaakt en zouden zijn mouwen zijn opgestroopt tot net onder zijn ellebogen.

Ze zag hoe hij naar haar bureau keek, op zoek naar een koffiemok. Toen hij zag dat ze al koffie had gepakt, vulde hij de mok met daarop de tekst ‘s Werelds beste taxichauffeur’; een cadeautje van zijn negentienjarige dochter.

Zijn archivering volgde een systeem dat niemand anders begreep, maar Kim ontving altijd binnen enkele seconden het formulier waar ze om vroeg. Op zijn bureau stond een ingelijste foto van hem en zijn vrouw, die op hun vijftiende huwelijksdag was genomen. In zijn portemonnee bewaarde hij een foto van zijn dochter.